

utdrag ur roman: Malen.

Kapitel Ett

Min äldsta vän Sigge väckte mig imorse, på första inspelningsdagens morgon, en vecka efter mötet med Stetsonhatten. Den första telefonsignalen kunde jag vaknat av men efter ett tag vande jag mig, mobilen lät lite som en gitarr, det blev för mysigt för att svara. Några våningar nedanför min lägenhet skrek en bebis, en tvättmaskin gick över från huvudtvätt till centrifugering, trutarna skrekskröt över skorstenarna. Det hade precis blivit tillräckligt vårvarmt för att man skulle kunna ha sovrumsfönstret öppet hela natten. Sömntabletterna gjorde till och med mina drömmar långsamma. Någon tvärs över gatan krossade sten i valstakt, mobilen slutade ringa och den vanliga telefonen började. Sigge tog tag i min axel och drog mig mer upprätt än vaken.

“Malen, du har telefon”, sa han. “Det är någon ‘David’.”

Jag tittade på klockan. Kvart över nio, byggjobbarna höll på för fullt.

“Jag står på Centralen”, sa telefonrösten. “Precis vid Marstrandsbussen.”

“David, du måste prata högre”, sa jag.

“Stetsonhatten sa åt mig att åka ner med videokameran”, skrek David. “Han visade mig hur man laddar den. Bandet är här också. Allt är klart. Stetsonhatten sa var du bodde. Kan vi komma upp så länge?”

“Vi sa väl tolv?”

“Kommer han med?”

“Vem?”

“Sigge Adolfsson.”

“Jag är på Centralen om en timme.”

På balkongen stod Sigge och talade i mobiltelefon. Det var bara när han hälsade på som jag använde balkongen, annars var den för läskig. Nu var den varm och solig, den fick honom att knäppa upp sin vita skjorta ännu mer. Ett blankt verktyg på andra sidan gatan jagade en solkatt i rasande fart över fasaden. Det skarpa ljuset for förbi mitt runda ansikte innan det stannade på Siggens fyrkantiga. Han vände sig mot mig. Kindbenen stack rätt ut, det blev två kraftiga streck ner mot hakan så han såg snygg ut på ett helt brutalt sätt. Ingen kan gissa exakt hur gammal han är, han har kommit på något sätt att lura tiden. Han är den enda jag känner som ser Hollywood ut på vanliga semesterbilder trots blixtljus rakt framifrån.

“Hur kom du in? Var det inte låst?”

Han höll en hand över mobilen och viskade: “Snälla, kaffe. Svart, två bitar.”

När jag kom tillbaka med kaffebrickan hängde han över räcket och studerade bygget tvärs över gatan. Han gungade på smidesjärnet i hela sin längd, som ett metspö när det nappar. Jag sänkte brickan mot mitt lilla bord som sakta regnade sönder eftersom jag aldrig vågade mig ut och olja in det. Han vände sig inte om när jag ställde fram kopparna men det syntes på hans nackmuskler att han hört mig, han är som en ödla. Ödlor har inte muskler i ansiktet, dom visar känslor med halsen, katter visar känslor med öronen, Sigge är skådespelare och kan visa känslor med ryggen. Hans skådespelaraxlar berättade att något hänt med byggets nya leverans, överarmarna spändes och jag hörde hur byggjobbarna skrek åt varandra långt nere på gatan. Skulderbladen visade road förvåning. Jag hade ett svagt minne av ett stort brak tidigare på morgonen och om man vräkte sig ut i dödsförakt över

avgrunden kunde man säkert se resultatet. Det var väl det han njöt av, Sigge, *Muskelmannen*.

Han skakade det rostiga järngallret som om han var på fotbollsmatch. Själv låste jag blicken djupt ner i min mugg, stirrade mig utmattad på årsringarna av kaffe för att undvika både utsikt och svindel innan jag hällde upp.

“Dom botar höjdskräck med kognitiv terapi nuförtiden.”

Han ville som vanligt ge intryck av att läsa mina tankar genom att kommentera självklarheter. En av hans patentmetoder, han är övertygad om att det skapar en omedelbar känsla av intimitet.

“Gradvis exponering, Malen. Man börjar med att titta på sina egna fötter, nästa gång ställer man sig på mattkanten och blickar ut, efter några veckor är man redo för en kökspall. Fem besök så brukar det lösa sig. I värsta fall får man köra med ‘*in vivo flooding*’, då kör man hårt från första dan. Upp i treans hopptorn och stanna där tills det gått över.”

“Ditt kaffe kallnar.”

Sigge vände sig om och balanserade mot bråddjupet med höfterna istället. Han log med alla sina sextio tänder. Dom är perfekt placerade i hans symmetriska ansikte, bildar en sån fin triangel med hans kraftiga ögonbryn. Jag tror faktiskt inte ens min mun sitter alldeles rakt under mina ögon. Jag är skev — han är rak — men det slutar inte där. Hans klassiska herrplyte saknar min röda näsa, mitt höga hårfäste och min runda haka. Han är lurvig och varglik, själv ser jag mest ut som någon slags insjöfisk. Kaffet jag precis serverat svalnade fort i balkongblåsten.

“Sorgsna, sorgsna Malen. Vad är det som tynger dig så?”

“Priset på kaffe. Kan du *sluta* häva dig på räcket?”

“Får jag komma med när ni ska filma?”

“Nej.”

Jag tog bägge muggarna och gick barfota in i lägenheten. Kallt balkonggolv, varmt köksgolv och han gapade fortfarande om att få följa med. Köksklockan förklarade hur omöjligt det var att hinna i tid till Centralen och bandet som väntade. Jag fastnade framför Lilla Grås rum tills Sigge skrek åt mig att skynda på eftersom han beställt taxi. Han lät precis likadan som han hade låtit i tjugofem år.

“Malen!”

Han hade hittat på mitt smeknamn i gymnasiet, en eftermiddag när vi skulle iväg och repa. Naturligtvis har jag också haft ett band en gång i tiden, man ska inte lita på folk som inte spelat. Vi var tre killar som ville ha ett punkband och dom andra kunde spela bas och gitarr på det där duktiga men anonyma sättet som folk kan som vuxit upp med piano. Jag sjöng, mest för att jag inte kunde spela något instrument, stod och skrek om inbillade orättvisor. Pianokillarna hade påsar fulla av tricks men dom la till för mycket, medelklassångesten hade pressat in massor av teknik i deras skallar och dom måste visa allt när dom blev nervösa. Det lät inköpslista. Jag hade trott att Sigge skulle bli en grym trummis eftersom jag inbillat mig att han lärt sig spela trummor genom att sitta längst bak i bussen med Walkmanlurar och trumma på låren. Inga inlärdade konster, ingen ångest, bara svettigt säte och fyrtakt, motorcykeljacka och textillimlappade jeans. Jag trodde han var grym för att han såg äkta ut, jag ville sätta mig bredvid för att känna mig rock själv. Jag hade känt mig tuff när jag dunsade ner på sätet precis som bussen startade.

“Akta noterna. Min pianolärarinna blir skitsur om man viker hennes noter.”

Fast han spelade piano hade jag dragits till honom och det var så jag fick mitt smeknamn. Jag har alltid sett saker som jag måste komma nära. Det som lyser klart.

“Du är som en sån där jäkla sommarinsekt.” Vi satt bredvid varandra längst bak i skolbussen för andra veckan i rad. “Vad heter dom? Dom där luddiga fjärlarna som kommer på natten? Pappa långben?”

“Malar.” Jag fortsatte titta ut genom fönstret. Han grävde i en sönderklämd finne under ena ögat så det var skönare att titta ut. Han höll på med finnen som om han inte var helt säker på vad det var för något. Dessutom satt jag alltid närmast fönstret och tittade ut.

“Du är som en sån där insekt som dras till ljuset. Du sitter alltid rakt under lysrören på vintern, du sätter dig alltid i solen. Du är en ljusknarkare, du får heta Malen.”

Jag fick mitt fåniga smeknamn av ett etydspelande böldansikte. Allt det där var tjugofem år sen, men sånt fastnar lätt i gymnasiet. Sigge blev av med sitt livs enda finne efter någon vecka. Han kunde *inte* spela trummor men han kunde dra till sig saker. Allt sögs mot honom: frågor han kunde svaret på, lätta passningar när han spelade fotboll, en ring av kompisar på skolgården. När han tog över min plats som sångare i bandet stod det alltid tjejer framför honom, det var nog därför jag velat ha med honom i bandet. Jag slutade efter vår fjärde spelning men jag fortsatte gå och se dom varje gång dom spelade. Han hade tagit över efter tre repetitioner och påstod att han inte fattade vad jag hållit på med längst fram på scenen. Fast det var inte som han sa, jag ville inte bara stirra in i lampor.